RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 260.953 van 7 oktober 2024
in de zaak A. 234.974/VII-42.073

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Denys
kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 november 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 261.599 van 4 oktober 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.727 van 1 februari 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Denys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2020 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald als verwant in opgaande lijn van de zoon van Belgische nationaliteit van zijn wettelijke partner.

Op 21 april 2021 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt op 31 mei 2021 tegen deze weigeringsbeslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 4 oktober 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel een schending op van artikel 40*ter*, § 1, *iuncto* artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat hij in het tweede onderdeel van zijn tweede middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had aangevoerd dat uit artikel 40*ter*, § 1, *iuncto* artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet niet de vereiste kan worden afgeleid dat hij samen met de gezinshereniger gezamenlijk gevestigd had moeten zijn in een andere lidstaat van de Europese Unie. Hij is de schoonvader van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend vermits deze laatste verscheidene jaren in Spanje heeft verbleven. De gezinsband tussen verzoeker en de gezinshereniger is slechts ontstaan nadat de Belg zijn recht op vrij verkeer had uitgeoefend.

Verzoeker richt zich tegen de toepassing in het bestreden arrest van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 november 2014 in de zaak C-456/12, *O. en B. tegen Nederland* (hierna: arrest *O. en B.*), omdat dit arrest betrekking heeft op een situatie waar de gezinsband reeds bestond op het ogenblik van het verblijf van de Unieburger in een andere lidstaat dan die van die van zijn eigen nationaliteit, terwijl in het voorliggende geval de gezinsband nog niet bestond op dat ogenblik. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht

het arrest *O. en B.* van toepassing omdat er geen gevaar bestaat dat de Unieburger zou worden verhinderd zijn recht op vrij verkeer en verblijf uit te oefenen in een andere lidstaat dan die van zijn eigen nationaliteit, aangezien de Unieburger geen gezinsleven heeft dat hij wenst verder te zetten bij terugkeer naar België. Deze redenering in het bestreden arrest impliceert dat de Belgische gezinshereniger die het recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, opnieuw wordt gekwalificeerd als statische Belg, hetgeen verzoeker in strijd acht met de aangehaalde bepalingen. Door te vereisen dat de derdelander die verblijf aanvraagt in België al een familielid van de Belg moest zijn op het ogenblik dat de Belg in een andere lidstaat verbleef, voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe voorwaarde toe aan artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet. Zodra een Belg zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, kan hij niet meer als een statische Belg worden beschouwd. Verzoeker kan onmogelijk ressorteren onder artikel 40*ter*, § 2, van de vreemdelingenwet vermits zijn schoonzoon het recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend.

Verzoeker vervolgt dat er volgens het bestreden arrest twee soorten niet-statische Belgen zouden zijn. Er worden namelijk enkel rechten of gevolgen gecreëerd voor het gezinsleven indien de gezinsband al bestond in een andere lidstaat. Voor een niet-statische Belg die eveneens zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, maar nog geen gezinsband had op dat moment, zijn er geen rechten of gevolgen voor het gezinsleven. Daaruit volgt dat het recht op gezinshereniging en gezinsvorming m.b.t. hun ouders en schoonouders ten laste wordt ontnomen aan de Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend doch nog geen gezinsband had opgebouwd op het ogenblik van verblijf in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Het kan onmogelijk de bedoeling van de wetgever zijn geweest om zulke familieleden van deze Belgen uit te sluiten van de mogelijkheid tot gezinshereniging. De strekking van het bestreden arrest is overigens in strijd met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 25 juli 2008 in de zaak C-127/08, *Metock e.a. tegen Ierland* (hierna: arrest *Metock e.a.*), waarin wordt geoordeeld dat artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij

verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG' (hierna: richtlijn 2004/38) zo moet worden uitgelegd dat een derdelander die de echtgenoot is van een burger van de Unie die verblijft in een lidstaat waarvan hij niet de nationaliteit bezit, en die deze burger van de Unie begeleidt of zich bij hem voegt, rechten kan ontlenen aan de bepalingen van die richtlijn, ongeacht wanneer of waar zij zijn gehuwd alsook de wijze waarop deze persoon met de nationaliteit van een derde land de gastlidstaat is binnengekomen. Het bestreden arrest stelt bijgevolg ten onrechte dat de stelling van verzoeker dat op grond van artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet een familielid, derdelander, van een Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, niet zou moeten aantonen dat hij samen met de Belg in een andere lidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of aldaar bestendigd, neerkomt op een rechtstreekse toepassing van richtlijn 2004/38.

5. In de memorie van wederatwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat hij enkel vraagt om de Belgische wetgeving correct toe te passen waarin wordt geopteerd voor een onderscheid tussen Belgen die al dan niet hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend. Waar de verwerende partij stelt dat het niet de bedoeling van de wetgever was dat verzoeker onder artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet zou ressorteren, ligt die verantwoordelijkheid niet bij verzoeker maar bij de wetgever. Verzoeker vraagt bijgevolg een toepassing van de Belgische wetgeving. Bij de interpretatie van de wet wordt rekening gehouden met de parlementaire voorbereiding, die aanwijzingen kan geven over de bedoeling van de wetgever. Die voorbereidende werkzaamheden hebben echter geen normatieve kracht zodat zij enkel kunnen worden gehanteerd om de betekenis van een wettekst te achterhalen. Bovendien kan de parlementaire voorbereiding van de wet niet worden aangevoerd tegen een klare en duidelijke wettekst.

Verzoeker wijst erop dat zijn familielid, een Belg, zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het verdrag betreffende de Europese

Unie en het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), wat letterlijk is opgenomen in artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet. In die bepaling staat niet dat daadwerkelijk een gezinsleven met het familielid, opgebouwd of bestendigd in het gastland, is vereist. Overeenkomstig de letterlijke lezing van artikel 40*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet komen bloedverwanten in opgaande lijn in aanmerking voor gezinshereniging mits zij ten laste zijn van de gezinshereniger en hem begeleiden of zich bij hem voegen. De verwerende partij betwist niet dat verzoeker ten laste is van zijn schoonzoon en dat zij sedert oktober 2020 samenwonen op hetzelfde adres. De voormelde bepaling specificeert niet waar of wanneer de derdelander de gezinshereniger moet begeleiden of zich bij hem moet voegen. Impliciet aanvaardt verwerende partij in de memorie van antwoord dat verzoeker niet ressorteert onder artikel 40*ter*, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voegt verder nog toe dat het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. tegen België* (hierna: arrest *K.A.*) niet van toepassing is, vermits dit enkel toepassing vindt op personen die een verblijfsaanvraag hebben ingediend met het oog op gezinshereniging met een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend. Verzoekers familielid daarentegen heeft zijn recht op vrij verkeer wel uitgeoefend. Verzoeker laat gelden dat zijn interpretatie van de Belgische wetgeving niet strijdt met de Europese rechtspraak maar herhaalt dat over de voorliggende situatie nog geen rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie bestaat. Indien de redenering uit het bestreden arrest wordt gevolgd, zou er geen recht op gezinshereniging bestaan voor een derdelander die een familielid is van een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend maar met wie het gezinsleven pas is ontstaan na het verblijf in het gastland. Verzoeker laat nog gelden dat hij niet verzocht om afgeleid verblijfsrecht als familielid op basis van het Europees recht, maar op basis van het Belgische recht.

Wat het arrest *Metock e.a.* en specifiek overweging 51 ervan betreft, merkt verzoeker ten slotte op dat dit een letterlijke lezing betreft van de artikelen 5, 6, tweede lid, en 7, tweede lid, van richtlijn 2004/38, maar geen betrekking heeft op onderhavig geval. Het betreft een derdelander-familielid die op

grond van artikel 6, tweede lid, van de voormelde richtlijn wenst in het gastland bij de Unieburger te verblijven, hetgeen te dezen niet het geval is. Volgens verzoeker geeft de verwerende partij uitgebreide beschouwingen in het bestreden arrest doch weinig of geen antwoorden op het aangevoerde middel.

Beoordeling

6. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker niet betwist dat de verwantschapsband tussen hemzelf en zijn Belgische schoonzoon (de referentiepersoon) pas is ontstaan na het verblijf van die schoonzoon in Spanje en dat verzoeker geen gezinsleven met zijn schoonzoon heeft opgebouwd of bestendigd in Spanje.

Verzoeker richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing geen voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet door te eisen dat hij aantoont samen met de referentiepersoon in Spanje te hebben verbleven.

7. Naar luid van artikel 40*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet worden als familielid van de burger van de Unie beschouwd, “de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Artikel 40*ter*, § 1, van vreemdelingenwet bepaalt dat “[d]e familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie”.

8. Uit de bewoordingen van artikel 40*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet blijkt op zich onvoldoende of het enkele feit dat de Belgische

gezinshereniger in het verleden ooit zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend volstaat opdat een aanvraag zoals in de voorliggende zaak onder de toepassing van deze bepaling zou vallen.

Volgens de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de aanpassing van het voornoemde artikel 40*ter* met de wet van 4 april 2016 'houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen' wordt ook beoogd "de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt" (*Parl. St.* Kamer, 2015-2016, nr. 54K1696/1, 7). Wat het te wijzigen artikel 40*ter* betreft, wordt uit dit arrest de verwijzing geciteerd naar "de ontstentenis van een wetsbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd" (*ibid.*, 28). Nog wat het te wijzigen artikel 40*ter* betreft, wordt in de memorie van toelichting aansluitend geciteerd uit het arrest *O. en B.*:

> "51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

> 52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.
>
> 53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland."

9. Uit het voorgaande blijkt dat de wetgever artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd om een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend toe te laten in België te verblijven met zijn in artikel 2.2 van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden "die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven". Met de verwijzing naar artikel 21 van het VWEU en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande, heeft de wetgever ook aangegeven dat het meergenoemde artikel 40*ter* moet worden uitgelegd in het licht van het Unierecht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest *O. en B.* uitdrukkelijk gesteld dat het "dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan".

Waar artikel 40*ter*, § 1 het afgeleide verblijfsrecht uitdrukkelijk heeft verbonden aan het VWEU, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de Belgische wetgever een ruimer toepassingsgebied heeft voorzien. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voorwaarde toevoegt aan artikel 40*ter*, § 1, *iuncto* artikel 40*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet door te eisen dat de derdelander-aanvrager samen met de gezinshereniger had moeten gevestigd zijn in een andere lidstaat van de Europese Unie.

10. Anders dan verzoeker voorhoudt, beschouwt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de Belgische referentiepersoon die zijn recht van vrij verkeer en verblijf in een andere lidstaat van de Unie heeft uitgeoefend na zijn terugkeer niet opnieuw als een statische Belg. Dit staat niet als zodanig in het bestreden arrest. In het bestreden arrest komt het woord “statisch” wel voor doch enkel tussen haakjes omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te dezen niet uitspreekt over de kwestie of de Belgische referentiepersoon zich al dan niet daadwerkelijk in een andere lidstaat van de Unie had gevestigd en hij zich dus ook niet uitspreekt over de vraag of te dezen sprake is van een statische Belg of niet. Verzoekers kritiek berust op een foutieve lezing van het bestreden arrest en mist bijgevolg feitelijke grondslag.

11. Verzoekers verwijzing naar het arrest *Metock e.a.* doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof van Justitie van de Europese Unie overweegt in dit arrest onder meer dat het niet is vereist “dat de burger van de Unie reeds een familieband is aangegaan op het tijdstip waarop hij zich naar de gastlidstaat begeeft, willen zijn familieleden die de nationaliteit van een derde land bezitten in aanmerking komen voor de in die richtlijn neergelegde rechten” doch “dat de familieleden van de burger van de Unie zich in de gastlidstaat bij hem kunnen voegen” en verder dat het “niet uit[maakt] of personen met de nationaliteit van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie, in de gastlidstaat zijn binnengekomen alvorens dan wel na familielid van de burger van de Unie te zijn geworden”. Het Hof stelt dus telkens als vereiste dat de derdelander-familielid zich bij de Unieburger voegt in de gastlidstaat, hetgeen te dezen dus niet is gebeurd.

12. Het eerste middel is ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet.

Verzoeker laat gelden dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had aangevoerd dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing uit twee onderdelen bestaat, enerzijds het bestaan van een inreisverbod en anderzijds, “ten overvloede” dat niet wordt aangetoond dat artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet van toepassing is omdat de referentiepersoon niet afdoende heeft aangetoond dat hij gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer van personen.

Verzoeker voert aan dat de woorden “ten overvloede” erop duiden dat dit laatste geen determinerend motief is. Het enige determinerend motief is bijgevolg dat de aanvraag wordt afgewezen omdat er een inreisverbod bestaat. Het bestreden arrest bevat geen motivering over dit volgens verzoeker enig determinerend motief, waartegen hij een middel had aangevoerd, maar wijst het beroep uitsluitend af met betrekking tot het tweede motief dat volgens verzoeker geen determinerend motief is. De aanvankelijk bestreden beslissing kan echter niet overeind blijven op de enkele grond van een niet determinerend motief. Volgens verzoeker beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zijn stelling dat het om een niet determinerend motief gaat en dat het enig determinerend motief datgene is met betrekking tot het inreisverbod.

14. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een annulatieberoep niet bevoegd is om de inhoud van een bestuurlijke beslissing te wijzigen tegen de duidelijke bewoordingen in. De bodemrechter kan een motief in de bestuurlijke beslissing niet als determinerend aanmerken terwijl het bestuur dit als overtollig beschouwt.

De verwijzing in de memorie van antwoord naar een arrest van de Raad van State correspondeert niet met het ingeroepen citaat.

Verzoeker betwist ten stelligste het verweer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kritiek op het eerste motief, het bestaan van een inreisverbod, heeft beantwoord. Het bestreden arrest bevat geen enkele motivering inzake het bestaan van het inreisverbod en de daaruit volgende vereiste van een afhankelijkheidsverhouding overeenkomstig de strekking van het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest dan ook niet dat de eerste rechter de voorgelegde gegevens heeft onderzocht en daadwerkelijk heeft geantwoord op de middelen.

Beoordeling

15. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voornoemde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

> "3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twee motieven bevat.
> Zo blijkt uit de lezing van de motieven dat enerzijds de verwerende partij vastgesteld heeft dat de aanvraag moet geweigerd worden omdat verzoekende partij nog onder inreisverbod staat en er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoekende partij en de referentiepersoon waardoor alsnog een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.
> Anderzijds wijst de verwerende partij erop dat artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gesteld: […].
> […]
> 3.17. De kritiek van verzoekende partij voorts dat het gebruik van het woord 'ten overvloede' in de bestreden beslissing maakt dat het motief dat artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden omdat niet is aangetoond dat verzoekende partij samen met haar Belgische schoonzoon in een andere lidstaat, *in casu* Spanje, een gezinsleven heeft opgebouwd of aldaar bestendigd heeft, geen determinerend motief zou zijn, kan niet gevolgd worden. De Raad wijst er nogmaals op dat – opdat verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht kan ontlenen aan de Burgerschapsrichtlijn – zij de daartoe voorziene voorwaarden moet vervullen. Toch een verblijfsrecht toekennen wanneer dit niet het geval is, is strijdig met het Unierecht. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat louter door het gebruik van het woord 'ten overvloede' het motief niet determinerend zou zijn. Het motief is wel degelijk op zichzelf draagkrachtig genoeg om de bestreden beslissing te schragen.
> […]
> 3.19. Nu verzoekende partij er niet in slaagt afbreuk te doen aan het motief dat artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing kan vinden, gelet op de bespreking hoger, en dit wel degelijk een determinerend motief is, volstaat dit om tot de ongegrondheid van het beroep te besluiten. Er bestaat aldus geen noodzaak om in te gaan op de overige middelonderdelen"

17. Uit de voormelde overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat de aanvankelijk bestreden beslissing steunt op twee determinerende motieven, waaronder de vaststelling dat

artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden omdat niet is aangetoond dat verzoeker samen met zijn Belgische schoonzoon in een andere lidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of aldaar heeft bestendigd. Met die overwegingen beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk verzoekers kritiek dat het zou gaan om één determinerend en één overtollig motief. Uit het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers kritiek dienaangaande niet volgt, volgt geen schending van artikel 149 van de Grondwet als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

18. Waar verzoeker in de memorie van wederantwoord aangeeft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tweede motief toch als determinerend beschouwt maar als annulatierechter niet bevoegd is om de inhoud van een bestuurlijke beslissing te wijzigen in strijd met de bewoordingen ervan en hij een motief niet als determinerend kan aanmerken terwijl het bestuur het als overtollig beschouwt, geeft hij een nieuwe en daarom niet ontvankelijke wending aan het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift tot cassatie. Die kritiek houdt bovendien geen verband met de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet, dat enkel betrekking heeft op een vormvereiste.

19. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zeven oktober tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**